

Προσαρμογή και Περιβάλλον στη Βιολογία του Αριστοτέλη

Gottfried Heinemann

Πανεπιστήμιο του Kassel (Γερμανία)

Περίληψη

Τα ζώα είναι προσαρμοσμένα σε έναν τρόπο ζωής (*βίο*), χαρακτηριστικό του είδους τους, δηλαδή σε έναν ορισμένο τρόπο ζωής με ορισμένους πόρους. Το σώμα του ζώου αποτελεί όργανο για αυτόν τον *βίο*. Το να «έχει ζωή» είναι, για το σώμα του ζώου, να υπηρετεί ως όργανο τον *βίο* που χαρακτηρίζει το φυσικό είδος στο οποίο ανήκει (Kosman 1987). Τα **μέρη του σώματος** είναι όργανα, προσαρμοσμένα σε λειτουργίες, οι οποίες συμβάλλουν στην επίτευξη του σχετικού *βίου*. Προκειμένου να υπηρετήσει ως όργανο αυτόν τον *βίο*, το σώμα του ζώου πρέπει να έχει τα μέρη του κατάλληλα προσαρμοσμένα στις λειτουργίες τους.

Δεν είναι δυνατό κανείς να ζει με πόρους που δεν είναι διαθέσιμοι. Η πρακτική εφαρμογή του *βίου*, στον οποίο ένα φυσικό είδος είναι προσαρμοσμένο, εξαρτάται από συγκεκριμένες περιβαλλοντικές συνθήκες και κατάλληλες παροχές. Η ερώτηση που θέτω σε αυτήν τη διάλεξη είναι: πώς εξασφαλίζονται οι απαιτήσεις για την επιβίωση ειδών ζώων (ή φυτών) σύμφωνα με τον Αριστοτέλη;

Η προσαρμογή και η καταλληλότητα των περιβαλλοντικών συνθηκών αποτελούν θεμελιώδεις παράγοντες στην Αριστοτελική βιολογία. Ο Δαρβινισμός γίνεται συνήθως κατανοητός ως εξήγηση της προσαρμογής μέσω της φυσικής επιλογής. Υπάρχει διαμάχη ως προς την ερμηνεία: η επιβίωση μπορεί να θεωρηθεί **ως θεμελιώδες δεδομένο**: η καταλληλότητα μπορεί να είναι απλώς καταλληλότητα για την επιβίωση. Πρόκειται να υποστηρίξω ότι η προσαρμογή προς έναν εφικτό *βίο*, και επομένως η επιβίωση, για κάθε ένα από τα είδη που υπάρχουν, μπορούν να θεωρηθούν ως αρχές στην Αριστοτελική βιολογία – τα οποία, εν τούτοις, είναι ένας ακόμη τρόπος για να πει κανείς ότι η προσαρμογή και η επιβίωση μπορούν να θεωρηθούν τελικά ως **θεμελιώδη δεδομένα**.